

“Метаморфоза” – Зоя Петкова

Когато видиш цъфнала пустиня
и чуеш птица със човешки глас,
и вятър луд, за кратък миг застинал –
повярвай ми, това ще бъда аз...
Тя – моята любов си е магия –
внезапна, закачлива и добра!
Каквато и пред теб да се разкрия,
мига вземи – за малко ще се спра!
Усмивка съм, искрица в полумрака,
тих шепот, споделена топлина...
Не обещавам нищо и не чакам –
сега съм тук, но знай – ще отлеля!
Не искам нищо, нищичко в замяна –
ни вричане, ни дом, и нито “Да!”
Леглото ти не ще оправям рано,
но съм небето, твоята Мечта!
Не съм ти пътя, аз съм ти Безкрая –
без граници, забрани и лъжи!
По-хубаво от свобода не зная!
Любов съм, от която не боли..!